

AZ ÉPÍTÉSZ LÁNYA

Fényárban úszó táncterem és miniiroda, kényelmes otthon és vörös bársonyos budoár. Mindez 60 négyzetméteren. Avagy hogyan varázsolta duplájára a teret egy fiatal lány építész szüleivel.

fotó: Vikman András szöveg: Lukács Zsolt styling: Matisz Aliz

A mikor a vendéglátónk azt üzeni: „a kulcs az apámnál van”, azt hisszük, mindössze arról van szó, hogy a fotózás napján nem lesz ideje beengedni minket. Aztán szép lassan megértjük, hogy a mondat szimbolikus jelentésű. A lakását szívesen megmutatja, de nincs Magyarországon. Remek idegenvezetőt küld viszont maga helyett: a lakásáról építész apja mesél a *Marie Claire* olvasóinak. „Három alkotó ember van a családban, a feleségem és én építészek vagyunk, a lányunk pedig több művészeti ágban is elmerült: rajzolni, festeni tanult, míg végül a színházi alkotásban találta meg a legnagyobb örömet – meséli Schüller Ferenc. – A családi házunk a Gül Baba türbéje szomszédságában épült. Mindig éreztük a kisugárzását, a hely hangulatára rimelő részletekkel (is) díszítettük a házat, bent pedig sok meleg színt használtunk. A lányom lakását a VI. kerület egyik kis utcájában, egy szép, de lerobbant bérházban találtuk meg. A formagazdag szülői ház után puritán, a gon-

1 Az előszoba. Balra a különleges, íves falú és ajtajú WC-pavilon. Innen lépünk a tükörfallal felnagyított táncteremnappalibá. A gömbtáska és a szőnyeg a Manier-tól valók
2 A műfenyőt az Artvirág küldte, a lakás hangulatához illő, finom túllruháját a Manier. Csillár: Zengővári Béla. A tikfa dohányzóasztalt a Goában, a kerámianyuszikát és a fekete kisasztalt a Ligne Roset-ben találták. Sütő: La Petite Française

1

2

1 A nappali padlódíszei. A fatálat a Goában vették. A festmény, ahogy az alsó képen látható kép is, Bernát András munkája 2 A fehér különböző árnyalatain kívül az egyetlen szín, amely a táncteremben megjelenhetett, az antik tükörkeret óaránya. Korall karácsonyfa: MisuraEmme 3 A háló csak akkor alakul át dolgozószobává, ha arra feltétlenül szükség van. A gyönyörű, hatalmas és rendkívül praktikus Wiesner–Hager hajókofferbe – amelyet utólag festettek fehérre – minden elfér, ami másol íróasztalokon és polcokon porosodik. A mindenütt ismétlődő karikamotívum ezúttal két MisuraEmme vázában tér vissza. Takaró: Arioso

3

dolgotokat főlegesen el nem terelő enteriort szeretett volna. Ráadásul mindenképpen olyat, amely egyszerre praktikus alkotótér, de pihenést nyújtó otthon is. 60 négyzetméteren. Rengeteg munka volt vele. Átalakítottuk az alaprajzot, így tudtunk az ablaktalan, sötét hallból és a két utcai szobából tágas, fényes téregyüttest varázsolni. A tervezésnél kifejezetten hasznos három alkotó részvétele, de meg is nehezíti a munkát. A határozott elképzelések konfliktusokat is szültek, de a végén egészen jól jöttünk ki ezekből. A lányom rengeteg élénkkel felületet kért a lakásba, ezt sikerült fehérre szelídítenünk, és utólag mindhárman elégedettek vagyunk vele. A külső szemlélőnek ugyan sterilnek tűnhet a tér, szerintünk viszont a fehér számtalan árnyalata és az ügyesen irányított fények izgalmas, ösztönző összhatást eredményeznek. Az építészet és a színház is csapatmunka. Azt szoktam mondani és tapasztalni, hogy az első közös munka, amelybe mindenki mindent belead, és még mindenki nagyon lelkes, különösen jól szokott sikerülni. Ezzel a lakással is így jártunk. A fele- ▶▶

1 Belátás a táncteremből a konyhába, amely kis társalgóként is funkcionál. A sajtókarikákkal díszített tolóajtók rejtik a kamrát és a mosógépet – a körmotívum aztán többször is visszatér a lakás más helyiségeiben. A fehér visszafogott árnyalatai rafinált fényeffektusok használatával kelnek életre. A lámpákat a beLightban vették

2 A fürdőszoba a kikapcsolódást szolgálja. Ezt már a belépéskor határozottan jelzi a körablakokkal áttört és puha, meleg padlószőnyeggel bevont ajtó

3 A WC budoár jellege nyitott ajtónál látszik csak igazán: a falat belül vörös bársony borítja

ségemmel a legelképzelhetlenebb anyagokat is megszerztük, mint a függőnynek való hatalmas vitorlavásznat vagy a külön ide, nekünk legyártott, hófehér táncpadlót. A lányom pedig, aki az építkezéssel addig számára idegen tájra tévedt, zokszó nélkül vette ki a részét a fizikai munkákból is. Mért, emelgetett, mászott ki-be a lichterof ablakán. Színházi emberként, aki egy előadás felépítésénél szinte minden folyamatban részt vesz, pontosan tudta, hogy miközben a részletekre koncentrálnak, egyszerre kell néznünk az egészet, az összehatást is. Tanultunk egymástól. Én többször makacsul ellenálltam, amikor a lányok egyszerűbb, olcsóbb megoldásokat javasoltak, míg meg nem értették velem, hogy csupán egyszerűbb, semmiképp sem igénytelen variációkra gondolnak. Semmi sem került a lakásba komoly megfontolás nélkül. A lányomnak meg kellett tanulnia, hogy a bonyolultabb munkákban mindig van néhány olyan pont, amelyet a legnagyobb erőfeszítés árán sem tudunk megmenteni vagy megoldani. És ezeket a terveket egy idő után el kell tudni engedni, nem szabad belebetegedni a kisebb sikertelenségekbe. Persze huszonévesen én is belebetegedtem... Azt hiszem, amúgy is sok érzés és gondolat felbukkan benned, amikor végül egyedül maradsz egy térben. Az első önálló lakásban kezded megfogalmazni, mit vársz magadtól, milyen helyzetekre vagy már kész, és milyenek elől kell egyelőre menekülnöd. Ez már az ő dolga. A környezet, a tér kialakításában segítettünk neki, de volt egy pont, ahol úgy éreztük, nem léphetünk beljebb..." **mc**